

се довольно потемни. Ахъ! ако бѣше видѣль, любезный мой Телемаше, предъ Пигмаліоновое царствованіе тей градъ, щеше да се удивишь много повечь! сега не находишь тукъ друго само жалость останки на єдну величину коя показува єдну грозну развалину. О бѣдный Тире! въ каквы руки си препадналъ другъ путь море ти приносеше дани отъ всичкія племена земни.

Пигмаліонъ се бои много, колко отъ подданики своя толко и отъ странія. Вмѣсто да отвори пристанища наши споредъ вѣтхій нашъ обычай всичкимъ воотдалеченнымъ племенамъ, съ єдну цѣлу свободу, иска да знае число кораблей що дождатъ мѣсто оное отъ гдѣ дождатъ, имена чловѣковъ що са въ нихъ, видъ и цѣну стоки нихныя, и колко време ще се баватъ здѣ. Онъ чини іоще єдно зло друго; употреблява лести и клеветы за да онеправдува торговцы и да граби нихныя стоки. Досаждава на оныя що са побогаты; натоварува сосъ различны причины новы дани, иска да влази онъ самъ въ торговіи; и секій се бои да има сосъ него зиманіе и даваніе. Того ради торговія наша ослабнува; иностранцы забораваютъ по мало мало Тирскій путь, кой имъ бѣше толко пріятственъ изъ древле; и ако не премѣни Пигмаліонъ обхожденіе свое, наша слава и наша сила ще се пренесатъ по мало време въ нѣкоего другаго народа управляемаго подобрѣ отъ насъ.

По сихъ попытахъ Нарбала, како станаха толко силни Тиріани по море; понеже азъ искахъ да науча всичко що гледа на добро управленіе єдинаго царства. Ные имамы отгори ми онъ, Ливанскія горы кои вардимъ съ голѣму грыжу, понеже ни да-